

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Cdo/168/2024
Identifikačné číslo spisu: 7822200731
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Mária Trubanová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:7822200731.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivety Sopkovej a JUDr. Viery Nevedelovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: C. S., nar. XX. P. XXXX, bytom M. XXX/X, Q., o zaplatenie 3.895,03 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 5Csp/28/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. júna 2024 sp. zn. 6CoCsp/37/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rožňava rozsudkom z 10. mája 2023 č. k. 5Csp/28/2022-174 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“ alebo „rozsudok súdu prvej inštancie“) zamietol žalobu (prvá výroková veta) a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (druhá výroková veta).

1.1. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca s a žalobou domáhal zaplatenia peňažnej sumy titulom nesplateného zvyšku dlhu žalovaného zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XX-XXXXXXXXXXXX, uzavretej dňa 6. mája 2016 medzi žalovaným ako dlžníkom a právnym predchodcom žalobcu (C. A., P.. B.) ako veriteľom.

1.2. Právne posúdiac vec podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 565, § 54a, § 100 ods. 1, § 101, § 103 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 2 písm. f) a k), § 11 ods. 1 písm. b) a d) § zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 1 písm. a), § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti s šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 v justícii, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej len „zákon o

bankách“) na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok a žalobu je nutné z tohto dôvodu zamietnuť.

1.3. Konkrétne súd prvej inštancie uviedol, že nemal za preukázané, že by právny predchodca žalobcu žalovanému doručil výzvu na plnenie pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru, keď podací hárok o odoslaní zásielky nepovažoval za doklad, z ktorého by vyplývalo, že výzva bola žalovanému doručená do jeho dispozičnej sféry. Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti nie je totožné s výzvou podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. V danom prípade neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, a teda jednalo sa o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. júna 2024 č. k. 6CoCsp/37/2023-221 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvá výroková veta). Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

2.2. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať, uviedol, že podstatou odvolacích námietok je posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v závislosti od posúdenia (ne)platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka, konkrétne ne/splnenia podmienok - splatnosti dlhu, pričom predpokladom platnosti zosplatnenia úveru je doručenie osobitnej výzvy pred postúpením pohľadávky. V tomto smere zdôraznil, že iba v prípade splnenia podmienok stanovených v § 92 ods. 8 (do 31. 12. 2008 ods. 7) zákona o bankách je daná aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie bankovej pohľadávky.

2.3. Ďalej uviedol, že právo žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola splnená niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť iba za kumulatívneho splnenia zákonom stanovených predpokladov, ktorými sú vo všeobecnosti: 1/ dlžník sa dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky a 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Pokiaľ ide o spotrebiteľský vzťah, je potrebné aj splnenie podmienky v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky, pretože žalobca nepreukázal, že by doručil výzvu z 25. februára 2019, ktorou právny predchodca vyzval žalovaného na dodatočné plnenie omeškaných splátok a zároveň poučil žalovaného o možnosti zosplatnenia úveru, pred zosplatnením úveru žalovanému. Žalobca ani v odvolacom konaní žiadnym spôsobom nepreukázal doručenie výzvy na zaplatenie z 25. februára 2019 žalovanému, čo malo za následok nielen nedostatok oprávnenia na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, ale následne aj nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie pohľadávky (napr. rozhodnutie NS SR z 28. marca 2018 sp. zn. 7Cdo/26/2017). Žalobca nepredložil doklad o doručení takejto výzvy žalovanému, a ani doklad preukazujúci, že žalovaný mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom tejto zásielky. Treba uviesť, že poštový hárok, z ktorého vyplýva len odoslanie zásielky (t. j. preukazuje iba podanie takejto zásielky na poštovú prepravu), nie je dokladom o doručení listiny do dispozičnej sféry adresáta, pretože zásielka sa po jej podaní na poštu mohla napríklad stratiť. Na preukázanie doručenia výzvy pred zosplatnením pohľadávky je preto potrebné vyžadovať doklad o jej doručení, ktorým môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku si prevziať. Uvedená skutočnosť vyplýva z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.

5Cdo/36/2020, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 4/2021. Žalobca predložil iba podací hárok, ktorý je síce dôkazom o odoslaní zásielky, nie však o jej doručení do dispozičnej sféry žalovaného. Z uvedených dôvodov nebolo možné aplikovať ani režim fikcie doručenia. Nebola tak splnená jedna z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky.

2.4. Zároveň sa odvolací súd, poukazujúc na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022, nestotožnil s názorom odvolateľa, že za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti.

2.5. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP; navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Uplatnil si i trovy dovolacieho konania.

3.1. K namietanej vade podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne - a to právnej otázky, či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, konkrétne či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, alebo oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný; keďže tieto predpoklady samostatnej výzvy podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách podľa krajského súdu nespĺňajú. S uvedeným záverom krajského súdu korešponduje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/266/2020 z 31. marca 2022. Odlišný záver podľa žalobcu však zaujal najvyšší súd v uznesení sp. zn. 9Cdo/165/2022 z 27. septembra 2023, na ktoré nadviazalo uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/154/2022 z 27. februára 2024. Tento právny záver korešponduje i s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/4/2020 z 25. mája 2022. Z ním označených rozhodnutí najvyššieho súdu vyplýva, že výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť výzva pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, aj výzva o vyhlásení predčasnej splatnosti.

3.2. Svoje dovolanie preventívne odôvodnil aj ustanovením § 421 ods. 1 písm. b) CSP. V konaní bolo riadne preukázané doručovanie výzvy o vyhlásení predčasnej splatnosti do dispozičnej sféry žalovaného. Predmetná listina obsahuje aj výzvu na úhradu tam uvedenej celej dlžnej sumy. K postúpeniu pohľadávky došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávok z 9. novembra 2021, t. j. viac ako 90 dní po nepretržitom omeškaní dlžníka v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Súčasťou spisu je aj výzva pred zosplatením podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z 25. februára 2019, ku ktorej bol priložený doklad, preukazujúci doručovanie do dispozičnej sféry žalovaného (podací hárok). Otázkou výkladu by teda nemala byť požiadavka na samostatnú výzvu po zosplatení pohľadávky, ale skúmanie zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetné ustanovenie pojednáva o (akejkolvek) písomnej výzve banky, bez osobitných náležitostí. Výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V konaní bolo zároveň nesporne preukázané, že žalovaný túto objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom predmetnej výzvy mal, čo vyplýva z dokladu preukazujúceho doručovanie. Predmetná právna otázka, či zosplätňujúca výzva môže byť považovaná za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, za splnenia ostatných zákonom predpokladaných kritérií (písomná forma, omeškanie zákonom predpokladanú dobu, preukázané doručovanie do dispozičnej sféry dlžníka), sa javí byť dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, resp. nebola doposiaľ vyriešená jednotne v rámci ustálenej rozhodovacej praxe. Na základe uvedeného žalobca zároveň navrhol, aby dovolací súd o predmetnej právnej otázke rozhodol v zmysle vyššie uvedených východísk, podľa

ktorých výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj zosplatňujúca výzva, aj výzva podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka za predpokladu, že obsahuje zároveň výzvu na splnenie záväzku a bola preukázaná objektívna možnosť dlžníka sa s touto výzvou oboznámiť.

3.3. Ďalej žalobca dôvodil, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia ďalšej právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu - a to konkrétne v otázke, či je doručovanie výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázané podacím hárkom. V otázke doručovania do dispozičnej sféry zaujal stanovisko dovolací súd v judikáte publikovanom v zbierke pod R 4/2021. Nemožno opomenúť ani recentné rozhodnutie dovolacieho súdu v skutkovo a právne zhodnej otázke sp. zn. 4Cdo/90/2023 z 29. novembra 2023, z ktorého citoval. Žalobca považuje za nesprávne právne posúdenú otázku, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ s tým, že poukazuje najmä na odklon od uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu.

3.4. Naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ videl v tom, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu nemožno vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania. K posúdeniu dôvodnosti dovolania môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

8. Dovolateľ uplatnil dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP a podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP.

K dovolaniu podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Právnym posúdením sa pritom rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu.

11. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

12. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

13. Výpočet dôvodov uvedených v § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu; zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie taká otázka hmotnoprávna, ako aj procesnoprávna (v ďalšom texte len „právna otázka“). Musí byť splnená požiadavka, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a že išlo o jedinou právnu otázku, výlučne na vyriešení ktorej také rozhodnutie záviselo.

14. Najvyšší súd konštantne judikuje vo svojich rozhodnutiach, že len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Treba zdôrazniť, že o otázku relevantnú z hľadiska ustanovenia § 421 ods. 1 CSP sa nejedná pri riešení otázky, či strana sporu uniesla dôkazné bremeno, bremeno procesnej zodpovednosti z a výsledok v spore, pretože záver súdu o tom, či strana sporu (ne)uniesla dôkazné bremeno, ktoré ju v tom-ktorom spore zaťažovalo, spočíva v každom jednotlivom prípade na posúdení vysoko individuálnych, konkrétnych skutkových okolnostiach, ktoré súd posudzuje v rámci zásady voľného hodnotenia dôkazov. Dovolací súd totiž nie je v rámci dovolacieho konania oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, keďže je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

15. S poukazom na vyššie uvedené pristúpil dovolací súd k preskúmaniu prípustnosti podaného dovolania z hľadiska jeho obsahu, vymedzeného dovolateľom.

16. Žalobca v dovolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v nasledujúcich otázkach:

a) Či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení platnom v čase postúpenia pohľadávky predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, a či touto výzvou (ne)môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka alebo oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný. Dovolateľ vo vzťahu k tejto otázke namietal dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP, pretože mal za to, že odvolací súd sa pri rozhodovaní odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/165/2022, 1Cdo/154/2022), resp. táto otázka bola riešená dovolacím súdom rozdielne. Preventívne túto otázku označil i za otázku doposiaľ dovolacím súdom neriešenú.

b) Či je doručovanie výzvy veriteľa do dispozičnej sféry spotrebiteľa preukázané podacím hárkom

(dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP).

17. Vo vzťahu k dovolateľom označenej prvej dovolacej otázke (bod 16. písm. a) tohto rozhodnutia) dovolací súd zdôrazňuje, že uznesením veľkého senátu občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/4/2025 z 30. júla 2025 boli zjednotené právne názory senátov dovolacieho súdu na predmetnú právnu otázku [či ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky osobitnú (samostatnú) výzvu banky pre postúpenie, alebo takou výzvou môže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka] tak, že: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách predpokladá pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt osobitnú výzvu banky klientovi, že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku, pričom touto výzvou nie je (nemôže byť) výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.“ (R 38/2025).

17.1. Z označenej ustálenej judikatúry dovolacieho súdu (R 38/2025) vyplýva, že postúpenie pohľadávky z o spotrebiteľského právneho vzťahu predpokladá výzvu banky. Pre platné postúpenie pohľadávky banky na iný subjekt sa predpokladá osobitná/výlučná/samostatná výzva banky klientovi (v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách), že je v omeškaní so splatením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Touto výzvou nemôže byť výzva banky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ani oznámenie o vyhlásení úveru za predčasne splatný.

17.2. Takýto výklad je podľa veľkého senátu najvyššieho súdu súladný s princípom zvýšenej ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských veciach, a tiež zodpovedá základnému výkladovému pravidlu zakotvenému v spotrebiteľskom práve v § 54 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého v prípade pochybnosti platí priaznivejší výklad obsahu zmluvy v prospech spotrebiteľa. Možno k nemu dospieť gramatickým (jazykovým) ako aj systematickým výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách. Predmetné ustanovenie poskytuje ochranu klientom banky, (a teda aj spotrebiteľom). Jeho cieľom a účelom je umožniť klientovi, aby po upozornení na právo veriteľa postúpiť pohľadávku na iný, hoci aj nebankový subjekt (nepodliehajúci dozoru NBS, čo nemusí byť v záujme spotrebiteľa), mal možnosť tomuto postupu účinne zabrániť tým, že vo výzve vyčíslenú výšku pohľadávky dodatočne uhradí (viď úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe k zákonu o bankách). Ešte predtým ako sa banka rozhodne vzniknutú pohľadávku postúpiť musí nevyhnutne v prvom rade realizovať kroky predpokladané v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a teda musí predovšetkým platne zosplatiť svoju pohľadávku a až následne môže realizovať kroky k jej postúpeniu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Prvým zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky je teda existencia splatnej pohľadávky alebo jej časti, čo tiež predpokladá výzvu „meškajúcemu“ spotrebiteľovi, avšak povahou a účelom odlišnú, než akú má na mysli ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravuje, za akých podmienok môže banka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky; ide o kumulatívne podmienky, a to nesplácanie úveru po dobu troch mesiacov a upozornenie spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Naproti tomu ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách má postavenie *lex specialis* k § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, keďže sprísňuje všeobecné podmienky ustanovené v Občianskom zákonníku požadované pre platnosť postúpenia pohľadávky. Zákonodarca prostredníctvom stanovenia prísnejších podmienok pre postúpenie pohľadávky chráni klienta pred tým, aby ním poskytnuté informácie týkajúce sa jeho osoby a pomerov neboli postupované bez žiadnych zákonných obmedzení, a preto pred samotným postúpením stanovil povinnosť banky spotrebiteľa/dlžníka o tomto zámere informovať. Ak by zákonodarca zamýšľal spojenie povinností banky do jedného právneho úkonu, tak by to explicitne uviedol v zákone, alebo by jednotlivé ustanovenia prepojil odkazom.

17.3. V rozhodovanej veci dovolací súd založil svoje rozhodnutie aj na závere, že nebola splnená ďalšia zákonná podmienka, a to doručenie výzvy pred postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách. Dovolací súd sa nestotožnil s názorom dovolateľa, že za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo možné považovať aj oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti.

17.4. Vzhľadom na vyššie uvedené, vychádzajúc z okolností danej veci, dovolací súd žalobcom

položenú prvú dovolaciu otázku považoval súdmi nižších inšancií za správne vyriešenú, a to v súlade s už ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Na tomto závere nič nemení ani to, že k zjednoteniu relevantného právneho názoru veľkým senátom došlo až po podaní dovolania.

18. Odpoveď na druhú právnu otázku nastolenú dovolateľom (bod 16. písm. b) tohto rozhodnutia) možno nájsť v rozhodnutí najvyššieho súdu z 15. decembra 2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020 publikovanom v Zbierke stanovísk NS SR pod R 4/2021, na závery ktorého poukázal aj dovolateľ (bod 3.3. tohto rozhodnutia), a v ktorom dovolací súd uviedol: „Konceptia Občianskeho zákonníka je postavená na dispozitívnosti väčšiny jeho ustanovení, pričom v mnohých prípadoch je ponechané na zmluvnej slobode účastníkov, akým spôsobom pre svoje záväzkové vzťahy zákonnú úpravu modifikujú. V súlade s ustanovením § 2 ods. 3 Občianskeho zákonníka si totiž účastníci môžu vzájomné práva a povinnosti upraviť dohodou odchyľne od zákona, ak to zákon výslovne nezakazuje, a ak z povahy ustanovení zákona nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť. Z povahy ustanovenia § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ide o kogentné ustanovenie, ktoré nepripúšťa odchylnú dohodu zmluvných strán v podobe fikcie doručenia. Právna konštrukcia doručovania upravená týmto ustanovením totiž zabezpečuje spravodlivé vyvažovanie záujmov zmluvných strán. Adresátovi právneho úkonu poskytuje možnosť oboznámiť sa s obsahom právneho úkonu a taktiež istotu, aby účinky daného právneho úkonu nenastali bez toho, že mu to nebolo umožnené. Subjekt realizujúci právny úkon má na druhej strane istotu, že doručovaný právny úkon sa stane právne perfektným a vyvolá zamýšľané právne následky aj v prípade, že sa adresát vyhýba prevzatíu zásielky, príp. zmarí jej doručenie hoci i z nedbanlivosti (napr. zmenou doručovacej adresy bez oznámenia tejto skutočnosti druhej zmluvnej strane). Tu je potrebné poukázať práve na požiadavku právnej istoty na strane adresáta, aby sa mohol s prejavom vôle oboznámiť, ale zároveň sa chráni aj právna istota odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Pritom nie je podstatné, či sa adresát s obsahom zásielky aj skutočne oboznámil. Je potrebné si však uvedomiť, že v prípade sporu o doručení písomnosti bude dôkazné bremeno o doručení zaťažovať odosielateľa. Je preto vhodné, aby odosielateľ vhodným spôsobom doručenie zásielky adresátovi zdokumentoval, resp. ju vedel relevantne preukázať.“

18.1. Podstatné teda je, aby adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle odosielateľa, teda aby sa tento prejav vôle dostal do jeho dispozičnej sféry, pričom povinnosťou odosielateľa je preukázať doručenie prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta. Preukázanie takto definovaného účinného doručenia však nie je možné zamieňať s preukázaním odoslania prejavu vôle. Práve z tejto názorovej línie vychádzal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí a správne ju aplikoval na prejednávanú vec.

18.2. Dovolací súd sa predmetnou otázkou zaoberal v skutkovo a právne obdobných veciach (sp. zn. 5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 1Cdo/166/2024 a iné), v dôsledku čoho je možné v nich vyslovené právne názory považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Vec prejednávajúci senát sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi vyslovenými v týchto rozhodnutiach a v okolnostiach posudzovanej veci na ne v celosti poukazuje.

18.3. Vo vzťahu k dovolateľom namietanému uzneseniu z 29. novembra 2023 sp. zn. 4Cdo/90/2023, podľa ktorého „právny názor odvolacieho súdu, že žalobkyňa nepreukázala, že predmetné výzvy žalovanému doručila, keď neakceptoval podacie háčky o ich podaní na poštovú prepravu na adresu žalovaného, ktorými žalobkyňa doručovanie výziev preukazovala, nie je správny“ dovolací súd v kontexte vyššie uvedenej recentnej judikatúry najvyššieho súdu uvádza, že povinnosť predložiť vec veľkému senátu (§ 48 CSP) nevzniká, ak senát, nasledujúc ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu sa dostáva do rozporu s iným, ojedinele vysloveným právnym názorom, hoci aj v rozhodnutí toho istého senátu. Z uvedených rozhodnutí najvyššieho súdu (pozri sp. zn. 5Cdo/133/2023, 1Cdo/68/2023, 3Cdo/39/2023, 2Cdo/182/2022, 9Cdo/295/2021, 7Cdo/70/2023, 1Cdo/166/2024) vo vzťahu k preskúmvanej veci vyplýva, že otázkou nastolenou dovolateľom sa dovolací súd zaoberal a zaujal k nej jednotné stanovisko (rozhodovacia prax dovolacieho súdu už viacej nie je rozdielna). Vec prejednávajúci

senát najvyššieho súdu tak zdieľa názor súladný s absolútne väčšinovým názorom praxe dovolacieho súdu, že predloženie podacieho hárku samo osebe nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia - do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, pretože nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Aj keď na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s jej obsahom.

18.4. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že v danom spore doručenie listiny do dispozičnej sféry adresáta (spotrebiteľa) preukazované len a výlučne podacím hárkom nespôsobuje účinky riadneho doručenia výzvy žalovanému. Uvedená námietka dovolateľa tak neobstojí, pretože odvolací súd sa pri rozhodovaní od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neodklonil.

19. Dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou dovolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovacie prax súdov v civilnom konaní. V prejednávanej veci však žalobca odlišnú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej by sa mal odvolací súd odchýliť, nevymedzil. V rozhodnutiach dovolacieho súdu, o ktoré žalobca opiera dôvodnosť dovolania, dovolací súd nevyslovil také právne závery, od ktorých by sa v prejednávanej veci odvolací súd odchýlil. Dovolací dôvod uplatňovaný podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP vo vzťahu k dovolateľom položeným otázkam (bod 16. písm. a), b) tohto rozhodnutia) nie je prípustný, pretože neexistuje dovolateľom tvrdený rozpor záverov odvolacieho súdu s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu.

K dovolaniu podľa § 420 písm. f) CSP

20. Z ustanovenia § 420 písm. f) CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

22. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f)

CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických

a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri sp. zn. 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017).

24. Dovolateľ konkrétne v nadväznosti na predchádzajúcu námietku nesprávneho právneho posúdenia veci nižšími súdmi namietal, že odvolací súd odôvodnil svoj potvrdzujúci rozsudok zmätočne, nekonzistentne a nepredvídateľne, nakoľko právne závery odvolacieho súdu uvedené v odôvodnení sú v rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty.

24.1. K uvedenej dovolacej námietke dovolací súd uvádza, že jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcu ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 220 a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak ale ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

24.2. Po preskúmaní obsahu spisu a dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvej inštancie dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s potvrdzovaným rozhodnutím súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, vykazuje logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania a nemožno ho považovať za neodôvodnené. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

24.3. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Z obsahu odôvodnenia preskúmaného rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie vrátane správnych skutkových a právnych záverov. Odvolací súd svoje rozhodnutie nezaložil, v porovnaní so súdom prvej inštancie, na žiadnych iných, či nových skutkových a právnych záveroch. V dôvodoch rozsudku odvolací súd podrobne vysvetlil, prečo potvrdil ako vecne správne rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá a podrobne sa vyjadril k nosnej argumentácii dovolateľa uplatnenej v odvolaní (body 16. až 44. napadnutého rozsudku). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevyplýva nedostatočnosť alebo nepresvedčivosť, ani absencia o skutkových a právnych záveroch, či taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne a náležite neodôvodnil.

25. K arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorú dovolateľ z hľadiska obsahu odvolania (§ 124 ods. 1 CSP) namietal, najvyšší súd uvádza, že ide o zjavnú arbitrárnosť, ak je rozhodnutie súdu založené

na takej interpretácii, alebo aplikácii právnej normy súdom, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je rozhodnutie súdu založené, celkom absentujú, alebo sú protirečivé a popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné, alebo v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (3Cdo/34/2020).

25.1. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva jediný a nie zmätočný, či dokonca protirečivý záver, a síce, že žalobca nepreukázal, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia v právnom vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, z ktorého dôvodu je potrebné žalobu zamietnuť. Rovnako ako súd prvej inštancie odvolací súd konštatoval, že v konaní zostalo nepreukázané doručenie výzvy pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti právnym predchodcom žalobcu žalovanému, pretože podací hárok o odoslaní zásielky nepredstavuje dôkaz, preukazujúci doručenie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného. V danom prípade neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, a teda išlo o postúpenie v rozpore so zákonom, kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené. Rovnako mal za to, že za výzvu na plnenie podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je možné považovať oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti.

25.2. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní nemožno považovať ani za svojvoľný (arbitrárny), lebo nejde o prípad, kedy by súd vôbec nedal uspokojujúcu odpoveď na argumenty žalobcu. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Aj stabilná rozhodovacia prax ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Pokiaľ teda dovolateľ namieta nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

27. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu namietajúceho vadu podľa § 420 písm. f) CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné (§ 448 CSP). V prípade nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP dovolanie nie je prípustné podľa § 447 písm. f) CSP z dôvodu absencie vymedzenia právnej otázky prípustným spôsobom (§ 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP).

28. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

29. Pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania dovolací súd aplikoval § 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Podľa princípu úspechu v dovolacom konaní by trovy dovolacieho konania patrili v dovolacom konaní plne úspešnému žalovanému. Žalovaný v dovolacom konaní trovy dovolacieho konania neuplatnil, v dovolacom konaní bol nečinný a z obsahu spisu vyplýva, že mu trovy dovolacieho konania nevznikli, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.